

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ПИСМО ДО ДЖЕНЕВИВ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

За последен път те видях на днешната вечер точно преди една година.

Отворих вратата и без да се обръщам, излязох в хола. Цигарите ми останаха на масичката под лампата с абажура, но тогава не се сетих за тях. Ти затвори зад мен и заключи. Ключът се превъртя и падна на пода. Ти изтича, вдигна го и с треперещи пръсти отново го пхна в ключалката.

После се втурна през стаята, хвърли се на леглото и заплака. Чух как се строполи върху завивките и чух първите ридания на плача ти. Така и не узнах какво се е случило след това, защото прекосих хола, озовах се на стълбището и хукнах на улицата. По това време на нощта асансьорът не работеше. След полунощ асансьорът изобщо не работеше, нали Джаневив?

Напуснах сградата и тръгнах по улицата. Навън отново валеше. Разтопеният следобед сняг, превърнал се в покривало от мътна, но блестяща вода, с падането на нощта бе замръзнал по тротоара. Под нозете навсякъде беше заледено. До ъгъла паднах два пъти. Първия път се подхлъзнах назад и краката ми полетяха пред мен; втория път паднах напред и се ударих лошо в гърдите. Като ме видя, вестникарят от будката на ъгъла се изсмя. Но той всеки път намираще на какво да се смее. Помниш ли оня следобед, когато се затичахме до ъгъла, но стигнахме тъкмо за да видим гърба на тръгващия автобус? Завтекохме се по улицата да го догоним, но той вървеше бързо. Вестникарят тогава се смя, защото бяхме изпуснали автобуса и щяхме половин час да чакаме следващия. Той ни се смя още веднъж, ако си спомняш. Беше онази вечер, когато се помъчихме да вдигнем монетата, залепена от него на тротоара. Нали не си забравила, Джаневив? Отивахме в оня малък ресторант до парка. Нея вечер останахме там до среднощ, слушахме брадатия цигулар, който свиреше славянски мелодии. Може би още помниш името на музиканта. Вече съм го забравил.

За последен път те видях преди една година, Джаневив. Каза ми да си отида. Че трябва да те оставя. Беше между два и три сутринта. От четири следобед се намирахме в твоята стая. Искях още да остана, ти също искаше да остана. Но се уплаши. Каза ми, че трябвало да си ида. Това беше всичко. Това беше краят. Отидох си.

Сега, Джаневив, е лесно да говорим, но тогава не беше. Бяхме открили нещо много по-голямо от любовта, която познавахме дотогава.

Да беше само любовта, която познавахме и която ни бе тъй близка, и да нямаше нищо друго, ти никога нямаше да се изплашиш. Но то беше нещо далеч по-голямо от любовта, която знаехме. Познавахме влечението, желанието и възторга, но няхмахме представа от новата, непозната магия. Опитвахме се да говорим за нея, но не налучкахме думи да си обясним значението ѝ. С изтръпнало тяло и пресекнал глас, ти тъй много се смути от нашето откритие, че те достраша да не би то самичко да ни се разкрие.

В твоята постъпка имаше здрав смисъл. Искаше да предпазиш любовта ни от един тайнствен враг. Обичахме се отдавна, Джаневив, и ти затуй се страхуваше, че между нас може да застане нещо друго. Ти се въздържаше, не ми позволяваше да подиря неизвестно, а те беше страх да направиш това сама. Може би е трябвало един от нас да поведе другия — да го поведе за ръка на това необикновено пътешествие. Но ти се уплаши — току-виж всичко ни станало ясно. Ревниво пазеща любовта ни, боеше се да я освободиш дори за миг — тогава, като се лутахме в мрака.

На днешната вечер точно преди една година... Оставих те, Джаневив, и избягах на улицата. Снегът падаше гальовно, без да бърза. Бе валило цяла вечер и когато се намерих на улицата, навсякъде белееше дълбокият нов сняг. Тротоарите бяха почистени, на паважа блестеше лед. Не стигнал ъгъла, на два пъти се подхлъзвах. После взех автобуса.

Сега съм далеч от теб, Джаневив, хиляди мили далеч. Не ти ли се струва странно, че ти и аз сме толкова далече? Мен ми се струва и странно, и невероятно. Преди една година бяхме заедно. Преди шест месеца все още скитах безцелно от град на град — дори не си спомням имената на градовете. През цялото време се мъчех да избягам от спомена за теб. Сега най-сетне мога да седна пред масата и да извикам спомена за теб.

Вън е тъмно като в рог, в камината горят цепеници. Те пропукват и пращят, а искрите полетяват като фойерверки, устремяват се в комина и изчезват в черната нощ. Вятърът носи дъжд, вали като из ведро. Сам съм.

Сам, ако не смяташ Дан. С мен е Дан, както винаги, както от първия ден на живота му и както ще бъде до последния му ден. Протегнал се е до мен, дълбоко заспал в топлината на огъня. От време

на време ще изръмжи на сън или пък диво ще излае. Вчера сдави заек. Чух го — джафкаше на полето, но мина час, додето го настигне. Изяде го, върна се и направи опит да ми разкаже какво е извършил. После, уморен, изчерпан, опъна се пред огъня, опря калните си лапи на камината и заспа.

Нали го помниш Дан? Разбира се, помниш го. Никога няма да забравя как се разхождахме тримата в гората. Ти спираше, почесваше Дан по ушите, а той вдигаше поглед към тебе и се мъчеше да ти каже колко много те обича; ти разговаряше с него като с човек. Дан още те помни, Джаневив. Показа ли му някоя от вещите, останали ми от тебе, веднага усеща твоя мирис, размахва опашка и почва да ръмжи тъй, сякаш няма намерение никога да млъкне. Дан те помни, макар цяла година да не те е виждал.

Надявам се, при тебе сега вали сняг. Тъкмо тъй искам да си спомням миналата зима. Помниш ли следобеда, преди да отидем в твоята стая? Снегът беше сух и чист и като вървахме през парка, скърцането под нозете сякаш ни тласкаше нататък, нататък, додето и двамата капнахме и повече ни крачка не можахме да сторим. Като взе да се смрачава, върнахме се назад, минахме отново през парка и по леда на замръзналото езеро отидохме в твоята стая. Стоплихме ръце и тогава те целунах.

Обичах те, Джаневив. Мъчех се да ти разкажа колко те обичам, но казвах толкова малко! Нали не си забравила, Джаневив? По едно време престанах да ти говоря за обичта си и дни наред мълчах. Ти каза, че разбираш.

Застанахме до прозореца, ти се изправи пред мен с наведена глава. Останехме ли сами, ти винаги така заставаше, Джаневив. Не зная защо, беше ти навик.

После се дръпнахме от прозореца. Доця ми се да ти кажа колко много те обичам, но нима можех — думите са безсилни. Всичко разбираща, ти се усмихна, притисна устата ми с ръка и се направи, че не си чула малкото слова, достигнали слуха ти. Ти също знаеше колко е безсмислено човек да се стреми да изкаже себе си с думи.

Приседна на леглото, притегли ме, притисна лицето ми в гърдите си и почна да галиш главата ми с нежните си пръсти. Повече не пожелах нищо да ти кажа. Щеше да бъде излишно. В този миг не съществуваше нищо друго, освен твоето топло тяло, което докосвах с

ръце. Сигурно знаеш защо повече нищо не изрекох — ти също не продума. След малко се обърнах и преместих лампата — да не блести в очите ти. Върнах се при теб и почнах да те целувам.

Нищо друго от живота си няма да запомня тъй, както онази вечер в твоята стая, Джаневив. Часовете минаваха, лежахме един до друг, а някъде след полунощ ти стана и ми донесе чаша вода. И пак се върна в прегръдката ми. Когато ме отпрати, беше между два и три сутринта. Отворих вратата, излязох в хола и след това изтичах по стълбите на улицата. Когато тръгнах, ти заплака; заплака, защото ме накара да си отида. Чувах те до другия край на хола, но като се спуснах по стъпалата и се намерих на улицата, звукът постепенно заглъхна и повече не го чух. През цялото време си повтарях думите, които изрече тогава. Каза ми да си вървя, защото никога не би могла да отдадеш на мъж цялата си обич.

От онази нощ, когато ме помоли да си ида, непрекъснато мисля за теб, Джаневив. Дълго време се питах ще те срещна ли пак. Сега вече ми се струва, че няма никога да те видя, Джаневив. Измина година, намирам се на хиляди мили от теб и мога да ти кажа това. Сега разбирам какво значеха твоите думи, че никога не би могла да ми дадеш — нито на мен, ни другиму — цялата си любов. Ти се страхуваше, че няма да ти достигне за твоето собствено блаженство.

Вече никога няма да се видим, Джаневив. Вчера все още не можех да кажа това, но днес годината е пълна и мога. Годината изтече, и сега е твърде късно да се връщаме назад.

Мъчно ми е, Джаневив — не за мене и не за теб; мъчно ми е за нас. Ако не бе се уплашила да изпитаме до дъно любовта си, щастиято ни можеше да продължи до смъртта. Но сега е твърде късно. Чуваш ли ме, Джаневив?

Ако някой ден при теб пристигне друг и поиска да ти признае, че те обича, остави го да ти го каже. А каже ли, че те обича, прави тогава каквото щещ, стига и ти да го обичаш, само не го пращай да си иде! Нека остане, нека отнеме твоя страх! Не позволявай да се случи онова, което се случи с нас. И настъпи ли мигът, бъдете луди и двамата, Джаневив, само не го отпращай, както отпрати мен! Оставиш ли го да те обича тъй, както знае, ти вече никога не ще и помислиш от жена да търсиш своето блаженство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.